

DIUMENGE DE LA PENTECOSTA (A)
HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
4 DE JUNY DE 2017
Ac 2, 1-11; Ps 103; 1C 12, 3-7.12-13; Jo 20, 19-23

Estimats germans i germanes: la celebració joiosa que iniciàvem en la nit santa de Pasqua continua. El Senyor, que va ser glorificat en la resurrecció, és qui ens fa el do de l'Esperit que penetra i omple totes les coses per donar-los vida d'una manera inefable. Per això, la nostra litúrgia ens ha posat als llavis les paraules del salmista que cantava al Déu creador i mantenidor de totes les coses en l'existència. Davant la grandesa del nostre Déu i de la seva obra, només podem admirar-nos-en, adorar-lo, beneir-lo.

El salm es fixava primer en la grandesa de l'obra creadora, feta amb l'alè de Déu; és a dir, amb el seu Esperit. Tota la varietat de l'univers, des de la magnificència dels espais amb la dansa còsmica dels astres, fins a la petitesa de qualsevol flor boscana de la nostra muntanya o a les partícules microscòpiques de la matèria, tot és obra de la saviesa i de l'amor del Pare que amb la força de l'Esperit crea tota cosa per posar-la sota la senyoria de Jesucrist. I d'una manera tota particular, perquè ha estat obra d'un amor més gran, ens meravellem de la creació de l'home i la dona. I, per això, ens admirem de nosaltres mateixos, amb la meravella del nostre cos i del nostre psiquisme obert a la realitat espiritual; ens meravellem, encara més, de saber que hem estat creats per esdevenir fills de Déu en Jesucrist.

El salm, d'altra banda, cantava profèticament el renaixement de *la creació*, la renovació de *la vida sobre la terra*. Aquest renaixement, aquesta nova *creació* s'ha realitzat en la Pasqua de Jesucrist. I ha arribat al seu punt culminant en complir-se el dia de la Pentecosta, quan l'Esperit és vessat en profusió. Si la *creació* parla de la grandesa de Déu, encara en parla d'una manera més admirable el Misteri Pasqual de Jesucrist.

I nosaltres, per l'amor de Déu, per pura gratuïtat seva, hem estat admesos a participar-ne. Sense cap mèrit nostre, hem entrat en la dinàmica de la mort i de la resurrecció de Jesucrist i del do de l'Esperit. Sant Pau ens ho ha dit amb tota la força: La nostra fe en Jesucrist –deia– és un do de l'Esperit i el baptisme ens ha submergit en la vida de l'Esperit (cf. segona lectura). L'Apòstol feia servir dues imatges molt suggeridores: hem estat rentats per l'Esperit (ell deia *batejats*; és a dir: submergits en l'aigua baptismal) i hem estat penetrats interiorment pel poder de l'Esperit (ell deia que *ens ha estat donat com a beguda*). Això vol dir que els creients en Jesús, pel baptisme, hem entrat en una gran compenetració amb l'Esperit Sant: ens envolta per fora perquè estem submergits en el seu àmbit i n'estem amarats per dins. Aquest Esperit ens apaga la set del cor i ens dóna la pau. Aquest Esperit, sobretot, ens incorpora a Jesucrist. Per això podem dir que el baptisme i la confirmació constitueixen la nostra Pentecosta personal. Com a cristians hem de ser testimonis d'aquesta realitat admirable per ajudar els altres a descobrir-la.

Però, sant Pau no s'aturava només en l'aspecte individual de la presència de l'Esperit en el creient. Ens en presentava, també, una visió comunitària. Perquè el baptisme és una recepció de l'Esperit que ens uneix als altres batejats per formar harmoniosament el cos de Crist, que és l'Església. El baptisme ens incorpora a aquest cos espiritual format per membres diversos però unit per un mateix Esperit. En aquest cos –tal com deia encara sant Pau–, cadascú hi rep dons diversos amb vista al servei

dels altres, amb vista al *bé de tots*, al bé de l'Església cridada a ser servidora de la humanitat entera.

Cadascú de nosaltres ha rebut uns dons de l'Esperit per al servei dels altres. Ho hem de recordar avui que les nostres diòcesis posen l'accent sobre l'Apostolat Seglar. És a dir, germans i germanes, sobre la missió particular que els laics i laiques teniu confiada per l'Esperit. Aquesta missió us ha de fer testimonis de Jesucrist en els vostres àmbits familiars, laborals, de lleure, etc. Per això sou invitats a "Sortir, caminar i sembrar sempre de nou" (lema de la jornada d'enguany). Sortir vers totes les situacions on podeu aportar el vostre testimoniatge i el vostre servei als altres. Ser testimonis, en l'Església no és sols una missió dels ministres ordenats o dels religiosos i les religioses. És d'una manera molt peculiar missió dels laics, homes i dones, joves i grans. Sobretot als laics correspon ser ferment evangèlic en la societat. És urgent que tots prenguem consciència de la necessitat d'aportar un testimoniatge cristià a la convivència, a l'economia, a la cultura, a l'educació, a la política, etc. Ens hi hem d'implicar i hem de treballar a favor de la dignitat de les persones i dels pobles. Hem d'aportar a la nostra societat la novetat i l'alegria de l'Evangelí, amb audàcia, sense por, amb esperit de servei i de diàleg. El context que viu actualment Catalunya ho necessita.

La Pentecosta no és una realitat passada. Avui el Senyor repeteix en els cors del qui creuen allò que va obrar en la primera Pentecosta cristiana (cf. oració col·lecta de la missa del dia). Només cal que ens hi obrim amb amor, amb generositat, amb acció de gràcies, amb actitud d'adoració. I individualment i com a comunitat eclesial rebrem *silenciosament, sense que ningú en senti la veu* (cf. Ps 19, 4) el do renovat de l'Esperit.

L'eucaristia que celebrem és una nova vinguda de l'Esperit Sant. Ell fa que la Paraula de Déu sigui viva i eficaç per a cadascun de nosaltres. Ell fa que el memorial de Jesucrist present en els Sants Dons sigui real i portador de vida. Ell fa la unitat entre tots els membres d'aquesta assemblea i en tota l'Església.

Aquesta és la causa de la nostra alegria i de la nostra lloança avui. *Senyor, Déu meu, que en sou de gran! Que ens són, de variades, les vostres obres! Avui torneu a enviar el vostre Esperit i renoveu la vida sobre la terra!*